

DE ZANG DER KERK.

27 Maart 1949.-

Toen Mgr. Mutsaerts in onze noodkerk het H. Vormsel toediende, vroeg hij aan de kinderen, wat de Engelen en Heiligen toch wel in de hemel doen? De kinderen wat verlegen, in het bijzijn van de bisschop, die hun in vol ornaat toesprak, durfden geen antwoord geven. Ook niet toen Mgr. hun de woorden in de mond legde. Het was zeker het ontzag, dat de monden gesloten hield in het bijzijn van de Prins der Kerk. Mgr. gaf toen zelf het antwoord en zei: Zingen, zingen, zingen. In navolging hiervan moesten de kinderen ook zingen. De stem hebben we gekregen om ze te gebruiken, om er de lof mee te bezingen van Hem, van wie wij ze kregen. Is er wel één instrument, dat de menselijke stem evenaren kan? Laten we ze dan ook gebruiken, zeker waar het van ons gevraagd wordt. Tegenwoordig wordt er zeer veel werk gemaakt van de volkszang. Op vele plaatsen worden er cursussen gegeven om de volkszang op hoger peil te brengen, om de volkszang algemeen ingang te doen vinden. Ik bedoel hier niet alleen de kerkzang, maar ook het gewone lied in huis, op school, op straat, enz. Men kent de invloed van het lied ten goede en ten kwade. We weten uit de bezettingstijd hoe de Duitse soldaten door de krijgsliederen werden opgezweept, in een bepaalde stemming werden gebracht, en de uitvoering van wat er bezongen werd, zo eenvoudig vonden als het lied zelf. Wie herinnert zich niet: "Wir fahren gegen England", en meende niet iedere soldaat, dat hij er al bijna was, toen hij de Maas bevaren had.

WORDT VOORTGEZET

UIT DE INDONESISCHE POST ++++++

Willy Jacobs schrijft: "Tijdens de actie van Tawang mangoe naar Solo zijn we met drie wagens in een hinderlaag gereden. Vies hè? Tijdens dit gevecht zat ik achter op de tweede wagen, je weet wel met de benen er af, om direct klaar te staan. Hup met twee drie er af. Maar nu hadden die wagens een behoorlijke voorsprong, zodat ik tijdens het vuren uit de hinderlaag niets tegen kon doen. Na het gevecht was er op onze wagen 1 dode, 2 zwaar gewonden en 1 licht gewonde. De licht gewonde was ik zelf. Ik had nl. een klein scherfje in mijn hals. Op de andere wagen 1 dode en 4 gewonden. Op de derde wagen had niemand een letsel bekomen. Daags er na zijn die 2 jongens met militaire eer begraven in de bergen van Solo op het burgerkerkhof. Op de terugtocht met de colonne, kregen we nog een dode, nl. de schutter van de pantserwagen".

Willy, hou je maar goed, we leven met je mee. Alle voorspoed, ook in de toekomst. Ontvang je de "Lunbeekbode" ook geregeld, of is de postverbinding nog niet zo best? ++++++

Wie eigenlijk op het lumineuze idee gekomen is om een contact-blaadje op te richten, of wie de mogelijkheden geschapen heeft, dat er een contact-blaadje is, moge misschien weinig aan de openbaarheid bekend zijn, een feit is het, dat wij destijds met gejuich dit blaadje begroet hebben.

We juichen telkens als er een nieuw nummer arriveert, want het is voor ons een stukje Vortum. Het alledaagse leven zoals het reilt en zeilt. In gedachten volgen we telkens de schrijver, die om ons heen die typische dorpse sfeer spint en ons onbewust leidt langs oud vertrouwde dingen.

Een Vortums kwartiertje -voor hen, die langzaam lezen een halfuurtje- zou men het kunnen noemen, dit althans voor de zonen in de Grote Oost. Als we het blaadje gelezen hebben, vergeten we misschien hen, die hun vrije tijd offeren, om het werk elke week opnieuw op tijd klaar te hebben.

Moge dit "episteltje" (en misschien nog andere) een bewijs van onze dankbaarheid zijn aan allen, die het bestaan van De Lunbeekbode mogelijk maakten.

Wij zullen trachten de oproep v.d. redacteur, om geregeld te schrijven, in ons levendig te houden, zodat ook wij actief deelnemen aan het verstevigen van de band VORTUM-INDONESIE, zoals het doel van dit blaadje beoogt.

MAKASSAR, Maart 1949

TH. JACOBS.